

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Mgr. Ladislava Vaško a Mgr. Radima Kadlčáka ve věci

žalobkyně: **MAJORITY PETROL, s. r. o.**, IČO: 27242447,
sídlem Dobroměřice 470, 440 01 Dobroměřice,
zastoupená JUDr. Martinem Vychopeněm, advokátem,
sídlem Masarykovo náměstí 225, 256 01 Benešov,

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**,
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 2. 2021, č. j. 4854/21/5300-21443-702551,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhala zrušení rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 16. 2. 2021, č. j. 4854/21/5300-21443-702551, jímž žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Finančního úřadu pro Ústecký kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 18. 2. 2020, č. j. 341404/20/2509-50521-108737, kterým správce daně zamítl žádost žalobkyně o vrácení přeplatku vzniklého z uhrazené daně v celkové výši 36 841 213 Kč. Žalobkyně se současně v žalobě domáhala toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit jí náklady soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobkyně nejprve zrekapitulovala, že podala dne 17. 12. 2019 u správce daně žádost o vrácení neoprávněně naúčtované daně z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) v celkové výši 36 841 213 Kč, kterou jí neoprávněně naúčtovali její tuzemští dodavatelé podle obecného režimu zdanění namísto správcem daně zjištěného režimu intrakomunitárního dodání zboží do jiného členského státu. Svoji žádost odůvodnila tím, že šlo o DPH za nákup pohonných hmot, u kterých dodavatelé žalobkyně DPH řádně vykázali, žalobkyně toto DPH uhradila, avšak správce daně tato plnění posoudil jako pořízení zboží z jiného státu EU a nárok na odpočet DPH z toho důvodu neuznal. Žalobkyně dále uvedla, že DPH, které takto zaplatila, současně přiznali a zaplatili i její dodavatelé. Daňové povinnosti byly prověřovány správcem daně jak u žalobkyně, tak u jejích dodavatelů a nebyly zjištěny ani daňové podvody, ani zneužití práva. Došlo tedy ke dvojímu zaplacení daně z přidané hodnoty a tím k porušení zásady neutrality DPH. Bylo nemožné nebo alespoň nepřiměřeně obtížné, aby tito dodavatelé zboží vrátili žalobkyni neoprávněně naúčtovanou daň, a to jednak z důvodu jejich vstupu do likvidace, insolvenčního řízení anebo jejich platební neschopnosti. Vymáhat bezdůvodné obohacení po těchto dodavatelích občanskoprávní žalobou z titulu nesprávně naúčtované daně a požadovat její vrácení bylo také nemožné s ohledem na nepřiměřeně dlouhou délku daňového řízení a případné námitky promlčení. Žalobkyně s odkazem na aktuální (níže citovanou) judikaturu Soudního dvora EU proto požadovala, aby jí správce daně tuto daň, dodavateli neoprávněně naúčtovanou, vrátil.
3. Žalobkyně konstatuje, že v dosavadním daňovém a navazujícím odvolacím řízení byly jednotlivé obchodní transakce mezi žalobkyní a jejími dodavateli správcem daně a žalovaným posouzeny tak, že místem plnění byly jiné členské státy a žalobkyně byla příjemcem intrakomunitárního plnění ve smyslu § 16 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o DPH“) s povinností přiznat daň na výstupu v souladu s § 25 a § 108 odst. 1 písm. d) zákona o DPH. Žalobkyně konstatuje, že její dodavatelé vystavili na tato plnění řádné daňové doklady podle obecného režimu zdanění jako u plnění tuzemského, a nikoliv podle režimu pořízení zboží z jiného státu Evropské unie. Žalobkyně všechny úhrady za dodané zboží, včetně DPH zaplatila, její dodavatelé je přijali, řádně podávali daňová přiznání a přijatou daň také skutečně přiznali a uhradili, resp. odvedli ve prospěch státního rozpočtu. Správce daně u těchto dodavatelů prováděl daňové kontroly, a není tedy pochyb, že tito dodavatelé za dodání zboží skutečně zaplatili DPH v plné výši do státního rozpočtu. Současně nic nenásvědčovalo ani nenásvědčuje tomu, že by došlo k podvodu nebo zneužití práva a státu nevznikla na jeho příjmech žádná ztráta. Bylo nemožné nebo alespoň nepřiměřeně obtížné, aby tito dodavatelé

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zboží vrátili žalobkyni neoprávněně naúčtovanou daň, a to jednak z důvodu jejich vstupu do likvidace, insolvenčního řízení anebo jejich platební neschopnosti. Ve spojení s uplynutím promlčecích lhůt nebylo možno vymáhat zaplacení neoprávněně naúčtovaných daní ani cestou občanskoprávní.

4. Z výše uvedených důvodů a s požadavkem na naplnění zásad daňové neutrality a efektivity vyjádřené v předpisech Evropské unie proto žalobkyně požádala o vrácení neoprávněně naúčtované daně přímo správce daně. Svůj požadavek žalobkyně opírala také o judikaturu Soudního dvora Evropské unie (dále jen „SDEU“), zvláště pak rozsudků C-691/17 PORR Építési, C-712/17 EN.SA, C-273/18 SIA „Kuršu zemē“ a C-628/16 Kreuzmayr. Citovaná judikatura stručně řečeno zaujímá právní názor v tom smyslu, že dotčený dodavatel, který neoprávněně zaplatil DPH a není (z důvodu nemožnosti nebo nepřiměřené obtížnosti nebo insolventnosti) schopen vymoci náhradu od svého dodavatele má nárok na vrácení neoprávněně zaplacené daně přímo od státu. S důvody pro odmítnutí nároku na vrácení neoprávněně naúčtované daně v celkové výši 36 841 213 Kč, že nebylo uzavřeno odvolací řízení, že nebyla splněna podmínka, že se žalobkyně neobrátí na své dodavatele stran vydání bezdůvodného obohacení a že správce daně neevidoval u žalobkyně žádný vratitelný přeplatek, žalobkyně nesouhlasila.

Vyjádření žalovaného k žalobě a jeho doplnění

5. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Žalovaný nejprve připomněl, že institut vrácení daně z titulu jejího neoprávněného naúčtování v českém právním řádu upraven není. Proto je třeba v dané věci vycházet zejména z judikatury SDEU, ze které vyplývá, že při neexistenci unijní právní úpravy ve věci žádostí o vrácení daně jsou procesní podmínky, jejichž cílem je zajistit ochranu práv vyplývajících jedincům z unijního práva, ve sféře vnitrostátního právního řádu každého členského státu. Přitom podmínky, za kterých mohou být tyto žádosti podávány, musí respektovat zásady rovnocennosti a efektivity. Žalovaný poukázal na to, že SDEU připustil, že systém, v němž poskytovatel služeb, který omylem odvedl DPH daňovým orgánům, může požadovat vrácení takové daně a příjemce těchto služeb se může po tomto poskytovateli občanskoprávní žalobou domáhat vydání bezdůvodného obohacení, je se zásadami neutrality a efektivity v souladu. V případě, že je nemožné či nepřiměřeně náročné, aby poskytovatel služeb vrátil DPH příjemci služeb, zejména v případě jeho platební neschopnosti, jsou podle SDEU členské státy povinny upravit nástroje a procesní pravidla potřebné k tomu, aby bylo příjemci služeb umožněno získat v zájmu zachování zásady efektivity zpět neoprávněně naúčtovanou daň. To ale pouze v případě, že nic v projednávaném případě nenasvědčuje tomu, že došlo k podvodu či zneužití práva. Žalovaný v této souvislosti odkázal na závěry rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 17. 9. 2020, č. j. 48 Af 41/2016-234, podle něhož v situaci, kdy dodavatel uvede neoprávněně DPH na daňovém dokladu, se nejedná o situaci nepřijatelného dvojího zdanění, popř. porušení zásady neutrality DPH. Povinnost vystavitele faktury odvést v takovém případě DPH totiž vyplývá z § 108 odst. 1 písm. k) zákona o DPH navazujícího na čl. 203 směrnice o DPH, přičemž SDEU zároveň pro danou situaci vysvětlil, že se v takovém případě ve skutečnosti nejedná o daň, takže její výběr správcem daně a současné neuznání souvisejícího nároku na odpočet neodporuje zásadě neutrality.
6. Žalovaný konstatoval, že u žalobkyně nebyl naplněn ani primární předpoklad, tj. že by žalobkyně zaplatila DPH někomu neoprávněně. Je tomu z důvodu dosud neukončeného řízení ve věci stanovení daně, kde předmětem sporu je uplatnění nároku na odpočet (totožná částka daně) a sama žalobkyně trvá na oprávněnosti jí uplatněného nároku na odpočet DPH. Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Zdůraznil, že v současné době probíhá doplnění odvolacího řízení v návaznosti na zrušující rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Afs 146/2020-67. Pokud by nastala situace, kdy na základě doplněného odvolacího řízení ve věci stanovení daně žalovaný rozhodne ve prospěch žalobkyně, tj. přizná jí nárokový odpočet DPH, došlo by v případě vyhovění žádosti o vrácení přeplatku vzniklého z uhrazené DPH k tomu, že by žalobkyně dostala předmětnou částku odpovídající jí zaplacené DPH za zdanitelná plnění uskutečněná v období červen 2012 až prosinec 2013 dvakrát – jednou v rámci meritorního rozhodnutí ve věci stanovení daně DPH za předmětná zdaňovací období, podruhé v rámci předmětného řízení jako výsledek dílčího daňového řízení o žádosti o vrácení DPH týkající se zdaňovacího období červen 2012 až prosinec 2013. Taková situace by pak dle žalovaného bezesporu představovala jednoznačné narušení daňové neutrality.

7. Žalovaný označil argumentaci žalobkyně stran nemožnosti domáhat se vydání bezdůvodného obohacení od svých dodavatelů prostřednictvím občanskoprávní žaloby za irrelevantní, resp. těmito argumenty by bylo namísto zabývat se až v případě ukončení řízení ve věci stanovení daně. S odhlédnutím od této skutečnosti doplnil, že žalobkyni nebylo v dané věci tvrzeno, natož jakkoli prokázáno, že se marně obrátila na své dodavatele se žádostí o vydání bezdůvodného obohacení spočívajícího v jimi nesprávně naúčtované a žalobkyni uhrazené daně. Podotkl, že žalobkyně současně pomíjí, že podání žádosti o vrácení neoprávněně zaplacené částky má představovat pouze následný prostředek, který nastupuje teprve po selhání nároku na vydání bezdůvodného obohacení. Podpůrnost a subsidiarita tohoto následného postupu vůči státu vyplývá podle žalovaného rovněž z toho, že SDEU ve věci C-691/17 PORR Építési v tomto směru použil modální sloveso „může“ vyjadřující jistou možnost, eventualitu, nikoli slovo odpovídající automatickému nároku daňového subjektu na tento postup za všech okolností. I z toho lze dovodit, že primárně by se daňový subjekt měl se svou žádostí na vrácení nesprávně zaplacené DPH obrátit na svého dodavatele. Pro doplnění dané problematiky žalovaný odkázal též na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 21. 4. 2021, č. j. 43 Af 29/2019-13. Uvedl, že vzhledem k tomu, že dosud není ukončeno řízení o stanovení daně, existuje reálná možnost, že žalobkyni bude nárokový odpočet DPH uznán. Žalobkyně by pak ani nemohla být v situaci, kdy by došlo k „neoprávněnému zaplacení DPH“, jak dovozuje z judikatury SDEU. Naopak jednoznačným narušením daňové neutrality by bylo, kdyby správce daně předmětné žádosti vyhověl a žalobkyni částku odpovídající DPH z předmětných transakcí by přiznal podruhé.
8. Žalovaný v doplnění vyjádření ze dne 15. 2. 2022 setrval na závěru, že v předmětné věci ze strany žalobkyně nebyl naplněn ani primární předpoklad, tj. že by žalobkyně zaplatila DPH někomu neoprávněně. V návaznosti na zrušující rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Afs 146/2020-67, kterým byl zrušen nejen rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem č. j. 15 Af 19/2018-128, ale i rozhodnutí žalovaného č. j. 2114/18/5300-21443-702551 ve věci stanovení daně, kde se žalovaný zabýval nárokem na odpočet DPH žalobkyně za zdaňovací období červen 2012 až prosinec 2013, bylo na základě následně vedeného odvolacího řízení vydáno nové rozhodnutí o odvolání ze dne 27. 1. 2022, č. j. 3003/22/5300-21443-702551, kterým žalovaný zrušil odvoláním napadené dodatečné platební výměry správce daně a řízení zastavil. Žalovaný tedy rozhodl ve prospěch žalobkyně, tj. přiznal jí nárokový odpočet DPH. Zopakoval, že za dané procesní situace by v případě vyhovění žádosti o vrácení přeplatku vzniklého z uhrazené DPH došlo k tomu, že by žalobkyně dostala předmětnou částku odpovídající jí zaplacené DPH za zdanitelná plnění uskutečněná v období červen 2012 až prosinec 2013 dvakrát, což by dle žalovaného bezesporu představovalo jednoznačné narušení daňové neutrality.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Replika žalobkyně

9. K vyjádření žalovaného žalobkyně konstatovala, že se v posuzované věci nejedná o žádost o vrácení přeplatku na DPH, neboť žalovaný odmítal vrátit neoprávněně naúčtovanou daň z jiných důvodů, než uvádí. Žalobkyně i nadále zastávala názor, že právní názor soudu vyjádřený v rozsudku v této věci je pro žalobkyni podstatným mj. i z důvodu následného vymáhání náhrady škody způsobené žalobkyni žalovaným.

Posouzení věci soudem

10. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem výslovně souhlasili.
11. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobkyně uplatnila v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobkyně je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, včetně prekluze daňové povinnosti, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
12. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
13. Soud při posouzení otázky, zda má žalobkyně nárok na vrácení DPH, vycházel z judikatury SDEU, a to konkrétně z rozsudku ze dne 26. 4. 2017, C-564/15, Tibor Farkas (odst. 47 až 54). V tomto rozsudku SDEU uvedl, že *„uplatnění nároku na odpočet se omezuje pouze na dlužnou daň, tj. daň vztahující se k plnění, které je předmětem DPH, nebo daň odvedenou v dlužné výši (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 6. února 2014, Fatorie, C-424/12, EU:C:2014:50, bod 39). DPH, kterou uhradil T. Farkas prodávající mobilního hangáru dotčeného ve věci v původním řízení, však nebyla dlužná.*
14. *Vzhledem k tomu, že tato DPH nebyla dlužná a její úhrada proběhla v rozporu s hmotněprávním požadavkem mechanismu přenesení daňové povinnosti, nemůže se T. Farkas domáhat nároku na její odpočet.*
15. *T. Farkas se nicméně může v souladu s vnitrostátním právem domáhat vrácení daně, kterou bezdůvodně zaplatil prodávající mobilního hangáru (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 6. února 2014, Fatorie, C-424/12, EU:C:2014:50, bod 42).*
16. *Soudní dvůr již v tomto ohledu rozhodl, že při neexistenci unijní právní úpravy ve věci žádosti o vrácení daní přísluší vnitrostátnímu právnímu řádu každého členského státu stanovit podmínky, za kterých mohou být tyto žádosti podávány, přičemž tyto podmínky musí respektovat zásady rovnocennosti a efektivity, to znamená že nesmějí být méně příznivé než ty, které se týkají obdobných žádostí na základě vnitrostátního práva, ani nesmějí v praxi znemožňovat výkon práv přiznaných unijním právním řádem (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 15. března 2007, Reemtsma Cigarettenfabriken, C-35/05, EU:C:2007:167, bod 37).*

17. *Vzhledem k tomu, že je v zásadě na členských státech, aby stanovily podmínky, za kterých lze opravit DPH, která byla bezdůvodně naúčtována, Soudní dvůr připustil, že systém, v němž prodávající zboží, který omylem odvedl DPH daňovým orgánům, může požadovat její vrácení a pořizovatel tohoto zboží se může po tomto prodávajícím občanskoprávní žalobou domáhat vydání bezdůvodného obohacení, je v souladu se zásadami neutrality a efektivity. Takový systém totiž pořizovateli, kterému byla omylem naúčtována daň, umožňuje, aby mu byly vráceny bezdůvodně zaplacené částky (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 15. března 2007, Reemtsma Cigarettenfabriken, C-35/05, EU:C:2007:167, body 38 a 39, jakož i citovaná judikatura).*
18. *Podle ustálené judikatury kromě toho platí, že při neexistenci unijní právní úpravy v této oblasti přísluší vnitrostátnímu právnímu řádu každého členského státu, aby na základě zásady procesní autonomie členských států upravil procesní podmínky zajišťující ochranu práv, která jednotlivcům vyplývají z unijního práva (viz zejména rozsudky ze dne 16. května 2000, Preston a další, C-78/98, EU:C:2000:247, bod 31, jakož i ze dne 15. března 2007, Reemtsma Cigarettenfabriken, C-35/05, EU:C:2007:167, bod 40).*
19. *Pokud je ovšem vrácení DPH nemožné či nepřiměřeně náročné, zejména v případě platební neschopnosti prodávajícího, může zásada efektivity vyžadovat, aby se dotčený pořizovatel zboží mohl se žádostí o vrácení DPH obrátit přímo na daňové orgány. Členské státy musí upravit nástroje a procesní podmínky potřebné k tomu, aby bylo uvedenému pořizovateli umožněno získat v zájmu zachování zásady efektivity zpět bezdůvodně naúčtovanou daň (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 15. března 2007, Reemtsma Cigarettenfabriken, C-35/05, EU:C:2007:167, bod 41).*
20. *Pokud jde o věc v původním řízení, je třeba uvést, že z žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce vyplývá, že proti prodávající, která dodala mobilní hangár dotčený ve věci v původním řízení, je vedeno insolvenční řízení, což by mohlo nasvědčovat tomu, že je nepřiměřeně náročné nebo nemožné, aby byla T. Farkasovi vrácena DPH, kterou mu tato prodávající bezdůvodně naúčtovala. Na základě rozhodnutí maďarské daňové správy byl dále T. Farkas považován za osobu povinnou odvést tuto DPH do státního rozpočtu, přestože ji zaplatil zmíněné prodávající. Je na předkládajícím soudu, aby ověřil, zda má T. Farkas možnost získat od této prodávající zpět bezdůvodně zaplacenou daň.“*
21. *Soud upozorňuje na to, že dle § 75 odst. 1 s. ř. s. při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. To v projednávané věci znamená, že soud posuzuje napadené rozhodnutí z hlediska skutkového stavu ke dni 16. 2. 2021, kdy žalovaný vyhotovil jeho rozhodnutí.*
22. *Dle výše citovaného rozsudku SDEU spočívají podmínky pro vrácení DPH v tom, že daňový subjekt zaplatil DPH neoprávněně a že se již nemůže domáhat nároku na její odpočet.*
23. *V předmětné věci je třeba konstatovat, že u žalobkyně nebyly naplněny výše vymezené podmínky pro vrácení DPH, tedy že by žalobkyně zaplatila DPH svým dodavatelům neoprávněně a že by jí z těchto plnění nebyl daňovými orgány pravomocně uznán nárok na odpočet daně. Pokud by totiž byl žalobkyni uznán odpočet DPH z daných plnění jako oprávněný, není možné hovořit o tom, že by DPH svým dodavatelům zaplatila neoprávněně (bezdůvodně).*
24. *Žalobkyni lze dát za pravdu, že jí rozhodnutím žalovaného ze dne 26. 1. 2018, č. j. 2114/18/5300-21443-702551, ve spojení s dodatečnými platebními výměry správce daně ze dne 1. 3. 2017, byla doměřena DPH za zdaňovací období červen 2012 až prosinec 2013 v celkové výši 36 841 213 Kč. Zároveň je třeba zdůraznit, že rozsudkem zdejšího soudu ze Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.*

dne 27. 4. 2020, č. j. 15 Af 19/2018-128, byla žaloba žalobkyně proti výše specifikovanému rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 1. 2018 zamítnuta. Nicméně rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2021, č. j. 4 Afs 146/2020-67, byl jednak zrušen rozsudek zdejšího soudu a jednak bylo zrušeno rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 1. 2018 a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

25. Z uvedeného skutkového stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí, je zřejmé, že dosud nebylo pravomocně rozhodnuto o tom, že by žalobkyně neměla nárok na odpočet DPH za zdaňovací období červen 2012 až prosinec 2013 v celkové výši 36 841 213 Kč. Daňové řízení ve věci stanovení daně, kde předmětem sporu je uplatnění nároku na odpočet DPH za uvedená zdaňovací období, tedy v době vydání napadeného rozhodnutí stále probíhalo. Soud pak souhlasí se žalovaným v tom, že v situaci, kdy by v doplněném odvolacím řízení ve věci stanovení daně žalovaný přiznal žalobkyni nárokovaný odpočet DPH za uvedená zdaňovací období, došlo by v případě vyhovění žádosti o vrácení přeplatku vzniklého z uhrazené DPH, které je předmětem tohoto soudního řízení, k tomu, že by žalobkyně obdržela předmětnou částku odpovídající jí zaplacené DPH za zdanitelná plnění uskutečněná v období červen 2012 až prosinec 2013 ve výši 36 841 213 Kč dvakrát – jednou v rámci meritorního rozhodnutí ve věci stanovení daně (DPH za zdaňovací období červen 2012 až prosinec 2013), podruhé v rámci předmětného řízení jako výsledek dílčího daňového řízení o žádosti o vrácení DPH týkajícího se stejných zdaňovacích období. Taková situace by dle názoru soudu bezesporu představovala jednoznačné narušení daňové neutrality.
26. Soud nad rámec shora uvedeného dále doplňuje, že žalovaný ve vyjádření ze dne 15. 2. 2022 poukázal na to, že v odvolacím řízení vedeném po zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Afs 146/2020-67 vydal dne 27. 1. 2022 rozhodnutí o odvolání č. j. 3003/22/5300-21443-702551, které současně k jeho vyjádření přiložil a kterým zrušil odvoláním napadené dodatečné platební výměry správce daně a řízení zastavil. Z uvedeného vyjádření žalovaného tedy lze dovodit, že výsledkem daňového řízení ve věci stanovení DPH za zdaňovací období červen 2012 až prosinec 2013 je fakt, že žalobkyni byl uznán nárok na odpočet DPH za daná zdaňovací období ve výši 36 841 213 Kč, neboť v době vydání rozhodnutí žalovaného nebylo postaveno najisto, že žalobkyně nemá nárok na odpočet DPH za zdaňovací období červen 2012 až prosinec 2013, za která se domáhá vrácení přeplatku vzniklého z uhrazené daně v celkové výši 36 841 213 Kč.
27. Soud proto uzavírá, že daňové orgány nepochybily, jestliže zamítly žádost žalobkyně o vrácení přeplatku vzniklého z uhrazené DPH v celkové výši 36 841 213 Kč.
28. Námitkami žalobkyně, ve kterých nesouhlasila s tím, že nebyly splněny podmínky spočívající v tom, že se neobrátila na své dodavatele stran vydání bezdůvodného obohacení a že správce daně neevidoval u žalobkyně žádný vratitelný přeplatek, se soud nezabýval, neboť nemůžou nic změnit na výše popsanych závěrech soudu o tom, že žádost žalobkyně o vrácení přeplatku vzniklého z uhrazené daně v celkové výši 36 841 213 Kč musela být zamítnuta. Dané námitky tudíž soud v kontextu projednávané věci vyhodnotil jako bezpředmětné.
29. S ohledem na výše uvedené soud vyhodnotil žalobu v mezích uplatněných žalobních bodů jako nedůvodnou, a proto ji výrokem I. tohoto rozsudku podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
30. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, proto soud výrokem II. tohoto rozsudku vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 3. května 2023

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.